

Sygn. akt V KK 465/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 14 listopada 2019 r.,
sprawy **S. J.**
skazanego z art. 276 k.k. ,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 13 listopada 2018r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w S., sygn. akt II K (...), oskarżonego S.J. uznał za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- w okresie od 19 grudnia 2016 r. do 31 października 2018 r. w P., przy ul. A. oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością Solarium S. D. K. J. (obecnie K.), tj. książkę przychodów i rozchodów, ewidencję sprzedaży i zakupów VAT. ewidencję środków trwałych, ewidencję wyposażenia, faktury VAT zakupowe i sprzedażowe, inwentury, zeznania podatkowe, deklaracje ZUS, dokumentację pracowniczą, akta osobowe

pracowników, listy płac i listy obecności za okres od stycznia 2005 r. do listopada 2016 r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, z tym że co do faktur zakupowych za 2011 rok, ewidencji środków trwałych i tabeli amortyzacyjnej za 2011 rok, deklaracji VAT-7 za 2011 rok, faktur zakupowych za 2013 rok, ustalił okres popełnienia przestępstwa do dnia 13 marca 2017 roku.

- w okresie od 31 sierpnia 2016 r. do 31 października 2018 r. w P., przy ul. A. oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością T. tj. ewidencję przychodów dla zryczałtowanego podatku dochodowego, faktury zakupowe i rachunki wystawiane przez T., inwentury, deklaracje ZUS i zeznania podatkowe, akta pracownicze, umowy o pracę z pracownikami – K.Ś. i P.B., listy płac, listy obecności, książkę ryzyka zawodowego pracowników za okres od 26 marca 2004 r. do grudnia 2016r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

- w okresie od 31 grudnia 2016 r. do 31 października 2018 r. w P., przy ul. A. oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością PHU A. , tj. ewidencję sprzedaży i zakupów VAT, faktury VAT sprzedaży i zakupu, raporty miesięczne z kasy fiskalnej, książkę przychodów i rozchodów, inwentury, zeznania podatkowe za okres od września 201 Or. do grudnia 2016r., którą nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, z tym, że co do faktur zakupowych za 2012 rok, deklaracji VAT-7 za 2012 rok ustalił okres popełnienia przestępstwa do dnia 13 marca 2017 roku,

- w okresie od 15 stycznia 2017 r. do 31 października 2018 r. w P., przy ul. A. oraz w innym nieustalonym miejscu ukrywał dokumentację związaną z działalnością R., tj. faktury zakupowe i sprzedażowe, umowy z kontrahentami, umowę leasingu pojazdu, ewidencję środków trwałych, zeznania podatkowe za okres dwóch miesięcy - wrzesień i październik 2015 r. oraz grudzień 2016 r., którą to nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

przy czym czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., tj. przestępstw z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny 180 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Sąd Okręgowy w K. - po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę –

wyrokiem z dnia 30 maja 2019r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, zarzucając:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. poprzez wyjście poza granice aktu oskarżenia, tj. przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w okresie:

- a) od 19 grudnia 2016 r. do 31 października 2018 r.,
 - 1. od 31 sierpnia 2016 r. do 31 października 2018 r.,
- c) od 31 grudnia 2016 r. do 31 października 2018 r.,
- d) od 15 stycznia 2017 r. do 31 października 2018 r.

w sytuacji, gdy akt oskarżenia dotyczył zdarzenia historycznego, którego koniec został wyznaczony na dzień 30 marca 2017 r., co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku w zakresie pozbawionym skargi uprawnionego oskarżyciela,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 276 k.k. poprzez jego całkowicie błędną wykładnię,

3. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nierozpoznanie podniesionego w apelacji zarzutu dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych,

4. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie, zarzutów apelacji odnoszących się do oddalenia wniosków dowodowych, składanych przez oskarżonego,

5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i 9 § 1 k.p.k.,

6. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k., poprzez nierozpoznanie zarzutów apelacji,

7. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nierozpoznanie zarzutów apelacji odnoszących się do niezgodnego z wymogami zawartymi w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. opisu czynu, polegającego na nieustaleniu rzekomego miejsca ukrywania dokumentów oraz niesprecyzowaniu, jakie dokumenty rzekomo miałyby ukrywać oskarżony.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co musiało skutkować jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wnoszącemu tę kasację musi przecież być znany przepis art. 523 § 2 k.p.k., który stanowi, że **strona** kasację na korzyść oskarżonego może wnieść jedynie w razie skazania tegoż oskarżonego za przestępstwo (...) na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tym samym, oczywistym dla obrońcy skazanego J. powinno być, że kasacja na jego korzyść nie przysługuje w wypadku skazania na inną karę niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Wiadomym było zaś, że skazanemu została prawomocnie wymierzona kara o charakterze wolnościowym, tj. kara 180 stawek grzywny. Powstaje więc pytanie po co w ogóle podniesiono w kasacji zarzuty opisane w pkt. 2 – 6 petitum kasacji? Przecież jako niedopuszczalne, nie mogą być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym.

Natomiast, rzeczywiście stosownie do § 4 art. 523 k.p.k. wskazane wyżej ograniczenie przedmiotowe nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W konsekwencji, jedynym dopuszczalnym zarzutem kasacyjnym w przedmiotowej sprawie jest zarzut opisany w pkt 1 kasacji, wskazujący na dopuszczenie się przez Sądy orzekające uchybienia o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej polegającego na orzekaniu pomimo, że zaistniała okoliczność wyłączająca postępowanie w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela wskazana w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. poprzez wyjście poza granice aktu oskarżenia.

Skarżący uchybienia takiego upatruje w tym, że nastąpiło skazanie oskarżonego za ukrywanie dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać także za okres od 30 marca 2017 r. do dnia 31 października 2018 r. mimo że akt oskarżenia „dotyczył zdarzenia historycznego, którego koniec został wyznaczony na dzień 30 marca 2017 r.”.

Rzeczywiście jest tak, że czas popełnienia każdego z 4 przypisanych oskarżonemu przestępstw Sąd określił jako trwający do dnia 31 października 2018r tj. do dnia wyrokowania. Był to jednak zabieg dopuszczalny. Wnoszącemu kasacje umknęło, że utrwalone jest już w orzecznictwie stanowisko, że nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości, dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, **czy okresu popełnienia czynu**, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców, czy tożsamości osoby pokrzywdzonej przestępstwem przeciwko mieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2006 r., sygn. akt IV KK 376/05). Znalazło ono potwierdzenie także w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., sygn. akt III KK 217/12, LEX nr 1227748: *„Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców. W wypadku poczynienia innych ustaleń co do czasu i miejsca popełnienia czynu, dla zachowania tej tożsamości niezbędne jest wyłącznie wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamość osoby pokrzywdzonej”*. **Te ostatnie warunki, czyli niezmienność podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamość osoby pokrzywdzonej zostały w sposób oczywisty w przedmiotowej sprawie dochowane.** Tym samym nie ma mowy o zaistnieniu uchybienia w postaci osądzenia oskarżonego przy barku skargi uprawnionego oskarżyciela. Przy tym wnoszący kasację zdaje się pomijać istotę tzw. przestępstwa trwałego, a więc obejmującego stan, w którym stan bezprawia

wytworzony przestępczym działaniem sprawcy trwa tak długo jak długo trwa jego działanie wypełniające znamiona takiego przestępstwa.

Przestępstwo trwale przerywa dopiero prawomocny wyrok zatem dopóki on nie zapadnie mamy do czynienia z jednym przestępstwem. Pamiętać trzeba, że skazanemu przypisano przestępstwa kwalifikowane z art. 276 k.k. w postaci ukrywania dokumentów, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać a zatem w postaci działania o skutkach trwałych (stan przestępny trwa przez cały czas ukrywania dokumentów i to do chwili prawomocnego wyroku skazującego).

Nieuprawnione są zatem twierdzenia zawarte w kasacji jakoby orzekające w sprawie Sądy orzekały poza granicami wyznaczonymi zakresem tożsamości zarzucanego skazanemu czynu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

as